

Dollardans in Cannon Field

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Dollardans
in
Cannon Field

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1968

© P. Nowee, 1968

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1035 8 (paperback)

ISBN 978 90 499 1149 2 (hardback)

ISBN 978 90 499 1095 2 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

De 'JANE and MARY'

Arendsoog deed zijn koppel af, gooide zijn hoed op het bed en liep naar het raam. Toen hij het opende, sprongen de geluiden van de straat naar binnen. Ratelende wielen van een rijtuig, een koopman die zijn waar aanpreeft, twee ruziënde vrouwen, schreeuwende en lachende kinderen. Van de kleine werf, even buiten het stadje, klonken regelmatige hamerslagen. Een paar kleine vrachtschepen drevén, wiegend op de golven, stroomafwaarts. Tussen de huizen aan de overkant van het 'River Hotel' was de bont geschilderde neus van een groter schip te zien. Rood, geel en blauw, kleuren voor een schip onwaardig, zoals de schippers die de rivier bevoeren vonden. Hùn schepen waren bruin of groen geverfd. Stoere kleuren, waarop je bovendien niet iedere vuile vlek zag!

Arendsoog liep naar zijn zadeltassen, die hij naast de tafel had neergezet, en haalde zijn kijker eruit. Hij schoof een stoel bij het raam en ging zitten. Terwijl hij met de ellebogen op de vensterbank steunde, zette hij de kijker aan de ogen. Hoewel hij de naam op de boeg van het schip maar gedeeltelijk kon lezen, wist hij wat er stond: 'JANE and MARY'. Het schip deinde op de kabbeling van het water en de houten zijkant bonkte af en toe tegen de kademuur. Arendsoog liet de kijker weer zakken en staarde in gedachten over het water van de rivier. Voor de zoveelste keer sinds zijn gesprek met Humber, de man van de Federale Politie, vroeg hij zich af of hij wel het goede spoor volgde, of hij zich niet door zijn fantasie liet meeslepen.

Aan het eind van de straat kwam een jongeman de hoek om. Hij riep iets onverstaanbaars, maar naarmate hij naderbij kwam herkende Arendsoog meer woorden. 'De show-boot... De show-boot...' riep hij. 'Cabaret en dancing... De show-boot... Spel en amusement...' De jongen was nu halverwege de straat. Links en rechts deelde hij kleine, witte kaartjes uit. In een opwelling kwam Arendsoog overeind, greep zijn hoed en holde de kamer af. Toen hij de trap afkwam, zag hij nog net dat de jongen een aantal kaartjes op de balie legde. 'Wilt u uw gas-

ten een kaartje geven, sir?’ vroeg hij de eigenaar van het ‘River Hotel’. De man keek even op, knikte ongeïnteresseerd en ging weer verder met zijn werk. Arendsoog hield zijn pas iets in. Uiterlijk volkomen rustig liep hij naar de balie en pakte een van de kaartjes. De eigenaar keek weer op. ‘Mag ik er een meenemen?’

‘Natuurlijk, sir. Ze liggen er voor de gasten.’ De man kwam over-eind. ‘Ik kan u een bezoek aan de ‘JANE and MARY’ aanraden. Mijn vrouw en ik gaan altijd een dansje maken aan boord als de boot in Shrew is. Het kan er erg gezellig zijn.’

Arendsoog knikte in gedachten. ‘De komst van de boot zal wel een welkome afwisseling zijn, veronderstel ik. Shrew is bepaald geen wereldstad...’ En haastig voegde hij eraan toe: ‘Ik bedoel het niet gering-schattend...’

De eigenaar grinnikte. ‘Ik weet precies wat u bedoelt, sir. En u hebt nog gelijk ook. Er is inderdaad niet veel te beleven hier. U moest eens weten hoeveel jongelui hun geld opsparen tot de show-boot er is...’

‘Komt hij vaak?’ informeerde Arendsoog langs zijn neus weg.

De man dacht even na. ‘Tja... soms zien we hem in geen twee maanden en dan meert hij plotseling weer maandelijks af. Meestal voor twee of drie dagen.’

Arendsoog borg het kaartje in zijn borstzak. ‘Ik denk dat ik er van-avond maar eens een kijkje ga nemen,’ zei hij.

‘Dat moet u zeker doen. U zult er geen spijt van hebben.’

Arendsoog tikte aan zijn hoed en liep naar boven. De eigenaar van het hotel ging weer aan het werk. Op zijn kamer gekomen, deed onze vriend de deur zorgvuldig op slot en haalde het kaartje te voorschijn. Het was wit en ongeveer dertien bij acht centimeter groot. ‘Uitnodi-ging’ stond er in vette letters boven.

UITNODIGING

Namens alle medewerkers en de bemanning
nodig ik u uit

.....

een bezoek te brengen aan onze show-boot
‘JANE and MARY’.

Bent u een waaghals?

Waagt u graag een oogje - aan ons cabaret?

Waagt u zich graag op de dansvloer?

Waagt u graag een gokje?
Aan boord bent u hartelijk welkom!
De kapitein

Arendsoog keerde het kaartje om. De achterkant was blanco. Nogmaals liet hij zijn ogen over de tekst gaan. Tussen de tweede en derde regel was met de hand geschreven: vandaag en morgen. Met een diepe zucht stond Arendsoog op. De uitnodiging had hem niets wijzer gemaakt. Vier dagen geleden, in Sufferntown, had hij eenzelfde kaartje gekregen. Het enige verschil was, dat er toen niet ‘vandaag en morgen’, maar ‘hedenavond’ op stond. Hij gespte zijn koppel om en ging voor de tweede keer naar beneden.

Hoewel de dag al ten einde liep, was het nog steeds vrij warm tussen de huizen. In gedachten verzonken slenterde Arendsoog naar de rivier. Twee jonge matrozen waren het dek van de ‘JANE and MARY’ aan het schrobben. Een derde man stond op de achtersteven en keek naar de spelende kinderen, die zich op de kade verzameld hadden. Alsof hij vergroeid was met het schip stond hij daar, roerloos. Alleen de rookwolkjes uit zijn pijp bewezen, dat het geen standbeeld was. Arendsoog keerde het schip de rug toe en wandelde de andere kant uit. Enkele tientallen meters verderop werd een schip gelost. Langzaam slenterde hij het stadje uit. Geluiden stierven weg achter hem. Slechts het kabbelen van het water was nog hoorbaar. Hij ging zitten op een omgevalen boomstam en draaide een sigaret. Als hij de ogen sloot kon hij zich weer wanen in het kantoortje van inspecteur Humber. Was het alweer tien dagen geleden, dat hij het gesprek met Humber had gevoerd?

Het kantoortje van Humber was karig gemeubileerd... en dit is dan een beetje zacht uitgedrukt. Een bureau en twee stoelen vormden het enige meubilair. Er lag niets op de grond en er hing zelfs geen kalender aan de muur. Humber zelf was klein van stuk, iets zwaarder dan gezond was en volkomen kaal. ‘Gaat u zitten,’ zei hij grinnikend, terwijl hij Arendsoogs verbaasde gezicht opnam. ‘Ik weet wat u denkt, mister Stanhope. Velen vóór u hebben al gezegd, dat ze het hier maar een kale boel vonden. En ze hebben nog gelijk ook. In het vertrek hiernaast heb ik alles wat een politiemans nodig heeft. Archiefkasten, kasten vol boeken, tienduizenden gegevens over duizenden personen. Het liefst zit ik echter hier, in deze kamer. Als ik wil nadenken over het een of ander, een moeilijk probleem, een puzzel, trek ik me hier terug.

Hier kan ik nadenken zonder te worden afgeleid door het patroon in een tapijt, een schilderij, een plank met boeken of wat dan ook. Bovendien weet mijn assistent dat hij me niet mag storen als ik in het 'denkhok', zoals hij het noemt, ben.'

Arendsoog knikte. Hoewel het kale vertrek hem absoluut niet tot denken inspireerde, kon hij zich toch wel indenken dat een ander zich er 'op zijn gemak' voelde. Hij stak de sigaret aan, die hem werd gepresenteerd. Humber zelf stak een sigaar op. Hij leunde achterover en blies rookwolkjes naar het plafond. 'In grote trekken weet u al waar het over gaat,' begon hij dan. 'Gedurende meer dan achttien maanden worden de zuidelijke staten van de United States letterlijk overspoeld door een golf van valse dollarbiljetten.'

Arendsoog liet hem niet uitspreken. 'Voor u verder gaat, mister Humber... Ik weet dat het drukken en uitgeven van vals geld strafbaar is, maar wat ik niet goed begrijp is, dat u onze hulp nodig hebt om deze zaak op te lossen. Wat kunnen wij méér of beter doen dan u en uw vele assistenten!?'

Humber glimlachte, een wrange glimlach. Hij zuchtte diep. 'U legt de vinger op de wond, mister Stanhope. De waarheid is namelijk, dat wij sinds het begin van het onderzoek nog niets zijn opgeschoten.' Hij legde een vlakke hand op de stapel papieren op het overigens lege bureau. 'Ik heb hier vele duizenden meldingen van personen die één of meer valse bankbiljetten in hun bezit hadden. Op enkele uitzonderingen na betreft het altijd kleine bedragen. De valsemunters drukken namelijk alleen biljetten van twee en vijf dollar... en ik moet zeggen dat ze het bijzonder goed doen. Het zijn vakmensen!'

Arendsoog trok de wenkbrauwen op. De bewonderende woorden klonken een beetje vreemd uit de mond van een politiemans. 'Ik neem aan, dat u de 'bron', de drukkerij van de valsemunters, nog niet gevonden hebt. Maar hoe staat het met degenen die het geld onder de mensen brengen, het uitgeven?'

Humbers gezicht kleurde rood. 'Ik begin te begrijpen hoe een misdadiger zich moet voelen, die door mij ondervraagd wordt,' lachte hij als een boer die kiespijn heeft. 'Ik heb het gevoel of ik nu op de pijnbank lig en u mij dwingt dingen te zeggen, die ik liever verzwegen had... Enfin, ik ben nuchter genoeg om te beseffen, dat u alles moet weten... ook al kost het mij moeite om het u te zeggen.' Hij zweeg even. 'Anderhalf jaar geleden zijn wij ons onderzoek begonnen, mister Stanhope,' ging hij dan verder. 'In die achttien maanden zijn wij er

niet in geslaagd de drukkerij op te sporen en evenmin hebben wij een van de daders of medeplichtigen kunnen arresteren...'

'Maar de gegevens waarover u het had?' vroeg Arendsoog, terwijl hij naar de stapel papieren wees. 'Wat voor gegevens zijn dat dan!?'

Humber pakte het bovenste vel papier. 'Mijn eerste notitie in deze zaak luidde: 18 november, mister Sevenworth, winkelier in Burgler brengt tachtig dollar naar de bank. Een bediende ontdekt dat er drie valse biljetten van twee dollar tussen zitten. Het is voor Sevenworth niet mogelijk na te gaan van wie hij de biljetten heeft ontvangen. 21 november: Benning, eigenaar van een saloon in Burgler – geschrokken door het gerucht dat er vals geld in omloop is – controleert zijn kassa en komt tot de ontdekking dat hij de ongelukkige eigenaar is van één vijf-dollar - en twee tweedollarbiljetten. Van wie hij ze ontvangen heeft is niet na te gaan. 22 november...' Hij legde het papier weer op de stapel. 'Zo zou ik door kunnen gaan tot de dag van vandaag, mister Stanhope. Een lange opsomming van winkeliers, salooneigenaars, barkeepers, ranchers, spoorwegpersoneel, bankiers, hoteleigenaars, zadelmakers, stalhouders... Duizenden namen van mensen die de dupe zijn geworden van de valsemunten.'

Arendsoog draaide een sigaret. 'Ik meen dat de wet zegt, dat vals geld in beslag genomen moet worden, is het niet?'

'Inderdaad. Al deze mensen hebben een verlies geleden. De een heeft weinig, de ander veel verloren. En hoewel ik drommels goed begrijp, dat er mensen zijn voor wie het verlies van twee dollar een ramp is, geloof ik dat we hier toch naar het totaal moeten kijken...'

'Hoeveel vals geld is er naar uw mening in omloop?'

Humber haalde de schouders op. 'Ik kan u alleen zeggen hoeveel geld er in beslag genomen is.' Hij trok zwaar aan zijn sigaar. 'Honderdtachtigduizend dollar, mister Stanhope...' zei hij dan.

Arendsoog schoot overeind. 'Honderdtachtigduizend...!'

Humber knikte ernstig. 'Als we aannemen dat het in beslag genomen geld maar een klein deel uitmaakt van het in omloop zijnde geld...'

Arendsoog floot tussen de tanden. 'Misschien de helft of een derde... Dat zou kunnen betekenen, dat er zo'n half miljoen valse dollars in omloop zijn...'

'Wie weet het,' antwoordde Humber zakelijk. 'Een half miljoen... Een miljoen... Méér...?'

Arendsoog schoof zijn stoel dicht bij het bureau. Hij trok de stapel

papieren naar zich toe en bladerde er gedurende een paar minuten in.

‘We moeten deze zaak gróót zien,’ praatte Humber intussen door. ‘De States en vooral de staten Louisiana, Mississippi en Arkansas worden in hun financiële bestaan bedreigd. Als deze valsemunten niet spoedig gepakt worden is er straks meer vals dan echt geld in omloop, met alle gevolgen van dien... Ik geef een voorbeeld: een zadelmaker koopt voor èchte dollars een hoeveelheid leer. Hij maakt er zadels en tuig van en verkoopt ze. Nu ontvangt hij echter zeer goed nagemaakt vals - en dus waardeloos - geld. Waar moet onze zadelmaker dan zijn nieuwe voorraad leer van betalen...? De man komt letterlijk aan de grond te zitten.’

Arendsoog scheen niet te luisteren. De vellen papier ritselden door zijn vingers. ‘Vindt u het erg om mij een uurtje alleen te laten in uw ‘denkhok’, mister Humber? Ik zou graag wat aantekeningen maken.’

Humber stond op. ‘Mag ik hieruit opmaken, dat ik op uw medewerking kan rekenen, Arendsoog knikte vaag.

‘Dank u, sir,’ zei Humber stralend. ‘Ik zal voor schrijfgerei zorgen en laat u dan alleen.’

Arendsoogs sigaret was opgebrand. Het begon te schemeren. In de bocht van de rivier verscheen een vrachtboot. Een zacht briesje droeg flarden van geluiden uit Shrew aan. Hij kwam overeind, stapte over de omgevallen boomstam en begon terug te wandelen in de richting van het stadje. Onder het lopen haalde hij uit zijn broekzak een opgevouwen papier te voorschijn. De aantekeningen die hij in het kantoor van Humber had gemaakt. Hij vouwde het open en keek naar de woorden die hij opgeschreven had. Waarom eigenlijk? Hij kon de lijst met plaatsnamen en data bijna dromen! Negentig procent van de plaatsen waar vals geld in omloop was gebracht lag aan of dichtbij de rivier. Was dit toeval? Of speelde de rivier een rol in deze zaak? Als de plaatsen langs een spoorlijn gelegen hadden, zou het voor de hand gelegen hebben dat Arendsoogs aandacht op deze lijn gevestigd zou zijn. Waarom twijfelde hij dan nog steeds aan de rol van de rivier!? Omdat hij nog steeds geen enkele aanwijzing had? Er voeren vele tientallen schepen de rivier op en af. Het enige schip dat echter iedere plaats aandeed, die op zijn lijst voorkwam, was de show-boot... Of waren er nog andere schepen? Verspilde hij zijn tijd? Een week geleden in Lee Lewis en twee dagen later in Sufferntown had hij de boot zien afmeren en vanaf dat moment in de gaten gehouden. Zonder resultaat... Hij had

geen enkele aanwijzing gekregen om zijn aanvankelijke vermoedens te bevestigen.

Resoluut borg hij het papier weer weg. Met grote stappen liep hij terug naar het stadje. Het telegraafkantoor was nog open. Vijf minuten later had hij een telegram opgegeven voor de S-ranch. Hij hoopte maar dat Witte Veder zich nu kon vrijmaken!

HOOFDSTUK 2

Een gezicht met een baard...

Voldaan stond Arendsoog van tafel op. 'Heeft het gesmaakt, sir?' vroeg Jefferson, die behalve eigenaar van het River Hotel ook kok en kelner was.

'Ik heb in dagen niet zo lekker gegeten,' antwoordde Arendsoog oprecht. Jefferson straalde over zijn hele gezicht, toen Arendsoog het eetzaaltje verliet. Hij liep de hal door, pakte de sleutel van zijn kamer achter de balie en ging naar boven. Tenminste, dat was zijn bedoeling... Toen hij zich echter bij de balie omdraaide, bleef hij verbijsterd staan. Op de tweede tree van de trap zat een Indiaan... Witte Veder!

'Wel allemachtig! Ben je komen vliegen? Ik heb nog geen uur geleden een telegram naar de S-ranch gestuurd!'

Er gleed een glimlach over Witte Veders gezicht. 'Werk op noordelijke weiden zijn vlugger klaar dan mij denken. Daarom mij gaan achter jou.'

'Hoe lang ben je onderweg geweest?'

'Vier dagen.'

Arendsoog dacht even na. 'Kom mee naar mijn kamer, boy. Jefferson, de eigenaar van dit hotel, is voorlopig nog in de keuken bezig. We kunnen straks wel een kamer voor jou bespreken. Ik heb een één-persoonskamer, maar ik geloof dat er naast de mijne nog zo'n kamer is.' Hij ging Witte Veder voor. Toen ze de lamp in Arendsoogs kamer hadden aangestoken en het zich gemakkelijk hadden gemaakt, vuurde de cowboy een aantal vragen op zijn vriend af.

Witte Veder beantwoordde ze kort. Zoals hij al gezegd had, was het werk op de noordelijke weiden, dat hij niet had kunnen onderbreken meteen met Arendsoog mee te gaan, eerder klaar geweest dan hij had verwacht. In de veronderstelling, dat hij zijn vriend zou kunnen helpen was hij op weg gegaan naar New Orleans. Inspecteur Humber, die hij opgezocht had, had hem eerst geen inlichtingen willen geven, maar toen hij erachter was hoe de Indiaan heette, had hij hem zoveel mogelijk geholpen. Ook Witte Veder had inzage gekregen in de pa-

pieren en evenals Arendsoog was hij tot de conclusie gekomen, dat de rivier een rol speelde bij de verspreiding van de valse dollarbiljetten. In Arendsoogs voetspoor was hij naar het noorden getrokken tot hij zijn vriend tenslotte in Shrew inhaalde.

‘Maar hoe wist je in ‘s hemelsnaam dat ik in dit hotel was?’

‘Mij informeren. Shrew hebben maar één hotel. Daarom mij komen naar hier. Mij kijken door raam en zien Arendsoog eten. Mij wachten tot hij zijn klaar,’ antwoordde de Indiaan laconiek.

Nu was het Arendsoogs beurt om te vertellen wat hij in de afgelopen dagen had gedaan. Hij was spoedig uitgepraat. ‘Ik begon me al af te vragen of ik me niet vergiste, boy. Maar nu jij, volkomen onafhankelijk van mij, óók tot de slotsom gekomen bent dat we het bij de rivier moeten zoeken, krijg ik weer enige hoop.’

‘Dus jij denken aan show-boot?’ vroeg Witte Veder.

Arendsoog knikte. ‘Maar misschien vergis ik me volkomen, boy,’ waarschuwde hij zijn vriend echter. ‘Er zijn vele schepen, die de rivier bevaren. De show-boot is niet de enige!’

‘Jij gaan naar show-boot vanavond?’

Arendsoog verbaasde er zich niet over dat de Indiaan zijn gedachten geraden had. ‘Het was wel mijn bedoeling. Tot nu toe ben ik nog niet aan boord geweest omdat ik er de voorkeur aan gaf op de achtergrond te blijven. Ik begin echter bang te worden dat we zo niets opschieten. Ik wilde daarom vanavond een kijkje gaan nemen.’

Witte Veder was het met hem eens en ze besloten tegen half tien naar de ‘JANE and MARY’ te gaan.

‘Wens me maar veel plezier,’ grinnikte Arendsoog, toen hij Witte Veder achterliet in een van de straten die loodrecht op de kade stonden.

‘Mij wachten hier op jou,’ antwoordde de Indiaan.

‘O.K.! Tot straks dan, boy!’ Zonder nog een woord te zeggen sloeg Arendsoog de hoek om en liep de kade op. Het was er ongewoon druk. Mannen en vrouwen in hun beste kleren stonden in groepjes bij de loopplank. Er werd druk gepraat en gelachen. Arendsoog inspecteerde zijn kleren voor de laatste maal. Hij had een schoon shirt aange trokken, zijn broek afgeborsteld en zijn schoenen gepoetst. Plotseling zag hij Jefferson tussen de mensen staan. De hoteleigenaar had zijn gast ook opgemerkt en wenkte hem met brede gebaren. Arendsoog liep glimlachend naar hem toe. ‘Vrouw, dit is mister Stanhope, zei hij tegen een klein, al grijzend vrouwtje, dat naast hem stond. ‘Mister

Stanhope, mag ik u mrs. Jefferson voorstellen.'

Er werden handen geschud en Arendsoog stelde een paar beleefdheidsvragen. Mrs. Jefferson was kennelijk blij weer eens een vreemdeling te zien en vroeg honderduit. En voor Arendsoog het wist was hij in een diep gesprek gewisseld met de vrouw van de hoteleigenaar. Niet dat hij er enig bezwaar tegen had! Hij wilde aan boord van de show-boot vooral niet opvallen en in een klein gezelschap valt men nu eenmaal minder op dan als eenling. Jefferson was intussen in gesprek geraakt met Henley van de drugstore en toen een matroos het touw verwijderde dat de loopplank had afgesloten, stak mrs. Jefferson lachend haar arm door Arendsoogs arm. 'Laten wij maar vast gaan, mister Stanhope. Als mijn man en Harry Henley aan het praten raken...' Ze maakte haar zin niet af maar Arendsoog begreep dat het wel even kon duren voor Jefferson zich bij hen zou voegen. Hij hielp mrs. Jefferson de nogal steile loopplank op.

De 'JANE and MARY' was een oud, maar zeer goed onderhouden schip. Als men aan dek stond vielen de grote raderen aan weerszijden nog meer op dan van de wal.

'Deze kant op alstublieft!'

Arendsoog nam de man, die deze woorden gesproken had, goed op. Dertig jaar, schatte hij, beschaafd zonder overdreven te zijn of te doen.

'Goedenavond mister Tuppel,' straalde mrs. Jefferson.

De man keek snel haar kant op. 'Oh, bent u het mrs. Jefferson. Hoe maakt u het?' En met een blik op Arendsoog, ging hij glimlachend verder: 'Hebt u uw man thuis gelaten vanavond?'

Mrs. Jefferson bloosde zowaar. 'Mister Tuppel toch...! Mijn man komt zo. Hij staat nog te babbelen op de kade.'

'Neemt u me niet kwalijk,' haastte Tuppel zich, maar aan zijn toon kon Arendsoog horen dat hij niet meende wat hij zei. Toen hij de man passeerde bevestigde een knipoog dit vermoeden.

'Een vriendelijke kerel,' zei hij tegen mrs. Jefferson, terwijl zij het trapje naar de salon afdaalden.

'Een echte heer,' beaamde de vrouw. 'Hoewel... ik houd niet van de grapjes die hij af en toe heeft.'

Arendsoog deed er het zwijgen toe. Hij vond dat Tuppel echt niet te ver gegaan was.

De salon, benedende, was ingericht met veel pluche, zware gordijnen, kaarsen, spiegels en koper. Helemaal achterin was een klein podium, waarnaast een piano stond. Juist op het moment dat onze

vriend en mrs. Jefferson binnenkwamen, nam een man plaats achter de piano en begon te spelen. Mrs. Jefferson had plotseling het initiatief genomen. Ze sleepte Arendsoog bijna tussen de tafeltjes en stoelen door naar het toneeltje. Toen ze een tafel vlak vooraan veroverd had, keerde ze zich enigszins hijgend om naar onze vriend. 'Dit is mijn favoriete plekje, mister Stanhope,' zei ze voldaan, terwijl ze zich door Arendsoog uit haar korte jasje liet helpen. Hij trok een stoel achteruit en schoof een andere naderbij. 'Ik ben zo terug, mrs. Jefferson. Even uw mantel naar de garderobe brengen.' Achter een van de roodfluwelen gordijnen had hij een deur ontdekt. Met de mantel over zijn arm verdween hij door deze deur. Hij stond in een smalle gang, die langs de salon van het voor- naar het achterdek liep. Na het drukke gepraat in de salon was het hier vreemd stil. Hij keek links en rechts. De gang was leeg. Op zijn tenen liep hij dan in de richting van het voordek. Links waren vier deuren. Hij las de bordjes, die erop bevestigd waren. 'Toneel', 'Geen toegang', 'Geen toegang', 'Geen toegang'... Een beetje overbodig, vond hij, want behalve van de deur waarop 'Toneel' stond, had men overal de deurknoppen afgehaald.

'Zoekt u iets?' klonk een vriendelijke stem achter Arendsoog.

De cowboy draaide zich met een ruk om. Aan het eind van de smalle gang stond... Tupples. Slechts heel even was Arendsoog uit het veld geslagen. Een fractie van een seconde maar. 'Ja, kunt u me zeggen waar ik de garderobe vind, mister Tupples?' Hij pakte de mantel van zijn arm en hield hem voor zich, alsof hij Tupples wilde laten zien waarom hij de garderobe zocht.

Tupples kwam naderbij. 'Zal ik voor deze mantel zorgen, mister...'

'Stanhope.'

'Mister Stanhope,' vulde Tupples aan.

'Als u zo vriendelijk wilt zijn,' antwoordde Arendsoog op dezelfde toon. 'Maar u moet me toch even zeggen waar de garderobe is. Straks moet ik de mantel weer halen...'

Tupples gaf geen antwoord, maar deed de deur naar de salon open en liet Arendsoog voorgaan. 'Kijk, mister Stanhope, dáár is de garderobe,' wees hij dan naar de andere kant van de salon. En toen Arendsoog aanstalten maakte om de mantel over te nemen, haastte hij zich: 'Nee, laat u maar. Het is absoluut geen moeite.'

Arendsoog liep terug naar het tafeltje, waar hij mrs. Jefferson alleen gelaten had. De hoteleigenaar had zich intussen bij zijn vrouw gevoegd. De salon was nu tot de laatste plaats bezet. De scheepstoeter

loeiende drie keer. Het schip bonkte tegen de kademuur. Ergens in het schip kwam hijgend en puffend een machine op gang. De grote schepraderen begonnen te draaien. Langzaam gleeed de 'JANE and MARY' weg van de oever. De piano zweeg en er verscheen een man op het podium. Dezelfde man, die Arendsoog eerder op de avond op het achterdek had gezien. In een paar fraaie zinnen heette hij de aanwezigen welkom en kondigde dan het eerste optreden aan van de zusjes Jane en Mary, de danseresjes aan wie het schip zijn naam te danken had. De piano zette in en onder luide toejuichingen verschenen de zusjes. Hun eerste optreden duurde maar een paar minuten. Ze werden gevolgd door een jongeman, die handig met borden, kopjes en schotels jongleerde. Twee kelners liepen geruisloos tussen de tafels door en namen de bestellingen op. De stemming kwam erin!

Na een half uur zweeg de piano weer en werd een pauze aangekondigd. Er was gelegenheid voor een dansje. Haastig werden wat tafels en stoelen aan de kant geschoven. De pianist, die onvermoeibaar scheen, zette een wals in. De eerste paartjes gingen de vloer op. Acht, negen mannen verheten de salon en gingen naar het bovendek. Arendsoog keek Jefferson vragend aan.

'Boven is nog een salon, kleiner dan deze,' legde de hoteleigenaar uit. 'Als u wilt kunt u daar pokeren of een ander spel doen.'

Arendsoog deed alsof zijn belangstelling gewekt was. 'Ik denk dat ik daar maar eens een kijkje ga nemen.'

'Veel geluk,' wenste Jefferson hem, voor hij zich met zijn vrouw op de dansvloer waagde.

Arendsoog zocht zich een weg tussen de dansende paren en liep het trapje op naar het dek. Het achterdek was verlaten. Met langzame passen liep hij naar de achtersteven en keerde zich om. Geluiden vermengden zich en dreven weg over de rivier. Het stampen van de machine, het ruisen en plassen van het water dat door de raderen in beweging werd gebracht, de muziek en uit de bovensalon de bulderende lach van een man. Het was vreemd, maar het kwam Arendsoog voor alsof al deze geluiden toch de stilte niet verstoorden, alsof ze erbij hoorden. Hij draaide zich om en leunde tegen de reling. De maan verlichtte het wateroppervlak en schitterde in het zog van de boot. De 'JANE and MARY' koerste naar het midden van de rivier en de lichtjes van Shrew werden vager en vager.

Hoe laat zou het zijn? Een uur of tien, half elf, schatte onze vriend. Resoluut draaide hij zich om en liep naar de salon op het bovendek.

Aan een tafel zaten vier mannen te poken. Zes of zeven andere mannen stonden rond een grote speeltafel. Arendsoog liep ernaartoe.

‘Doet u mee, mister Stanhope?’

Arendsoog keek op. Tupples! ‘Ik ken het spel niet,’ zei hij dan.

‘Oh, het is heel eenvoudig. Het wordt gespeeld met zes dobbelstenen en een beker...’ In enkele korte zinnen legde hij Arendsoog uit hoe er gespeeld werd. ‘Wel? Hoeveel zet u in?’ besloot hij.

Terwijl de man aan het woord was had Arendsoog een idee gekregen. ‘O.K. Ik doe mee. Ik zet twee dollar. Kan iemand wisselen?’ Hij haalde een tiendollarbiljet te voorschijn en hield het Tupples voor. Tupples tastte in zijn binnenzak en gaf Arendsoog vier biljetten van twee dollar terug.

‘Daar gaan we...’

Er viel een doodse stilte, die slechts één à anderhalve minuut duurde. ‘De bank wint!’ kondigde Tupples toen aan. De spelers zuchtten teleurgesteld. ‘Wie zet er in?’

Arendsoog had de tweedollarbiljetten weggeborgen. Hij zocht nu in zijn broekzak. ‘Kijk eens, ik had toch klein geld,’ zei hij, terwijl hij twee zilveren dollars neerlegde. Vergiste hij zich of keek Tupples even zijn kant op?

Er werd gespeeld en weer won de bank.

Arendsoog pakte zijn hoed, die hij op een stoel had gelegd. ‘Ik ga beneden even een kijkje nemen,’ zei hij.

Een van de andere spelers grinnikte, terwijl Arendsoog naar de deur liep. ‘Die is zich dood geschrokken! Vier dollar verloren in twee minuten...’

Arendsoog deed alsof hij de woorden niet had gehoord en liep het achterdek weer op. Bij de achtersteven haalde hij de biljetten te voorschijn, die hij van Tupples had gekregen. Hij onderzocht ze nauwkeurig. Inspecteur Humber had hem een aantal valse biljetten laten zien en Arendsoog wist precies waar hij naar moest kijken om uit te maken of een biljet echt of vals was.

Hij was aan het vierde biljet toe, toen zijn scherpe oren getroffen werden door een geluid. Het werd overstemd door het lawaai uit de salon en van de machines, maar toch was het hem niet ontgaan. Hij wilde zich omdraaien... Op hetzelfde moment voelde hij echter dat zijn enkels vastgegrepen werden. Hij werd opgetild... Hij greep naar de reling, maar vond geen houvast... In een flits zag hij het glinsterende water, de lichtjes van Shrew, heel ver weg... Toen raakte zijn li-

chaam het wateroppervlak... Hij ging onder. Water drong zijn neus en mond binnen. Volkomen automatisch begon hij zijn armen en benen te bewegen. Hij schoot naar boven. Hij wreef het water uit zijn ogen en keek. De 'JANE and MARY' was al zeker vijftientig meter verder... Ondanks het vage licht van de maan zag hij duidelijk het gezicht van een man op het achterdek. Een gezicht met een zware baard...

Arendsoog opende zijn mond reeds om hulp te roepen. Hij bedacht zich echter. Niet alleen zou het geluid van zijn stem verloren gaan in het lawaai aan boord, maar bovendien was het misschien verstandiger de man met de baard in de waan te laten dat zijn duivelse plan geslaagd was... Hij haalde diep adem, zwaaide een paar keer wild met de armen boven het hoofd en dook dan... Toen zijn hoofd onder water verdween, hoorde hij nog net de gemene lach van de kerel, die over de rivier rolde...

HOOFDSTUK 3

Spoorloos!

Toen Arendsoog voor de tweede keer boven kwam, was de 'JANE and MARY' reeds vele tientallen meters verwijderd. Met lange, krachtige slagen begon hij dan te zwemmen. Er verstreken vijf minuten, tien minuten, een kwartier. Arendsoog verloor de lichtjes van Shrew geen seconde uit het oog. Naar zijn gevoel waren ze nog even ver verwijderd als een kwartier geleden. Niet piekeren... Zwemmen...!

De show-boot had een grote bocht gemaakt en koerste nu terug naar de kade. Arendsoog liet zich een paar honderd meter met de stroom meedrijven om te voorkomen, dat het schip hem zou overvaren, maar ook om te voorkomen dat men hem zou zien. Hij probeerde zich zoveel mogelijk te ontspannen, terwijl hij door het water werd meegevoerd. Plotseling voelde hij, dat hij in een veel sterkere stroming was terecht gekomen. Hij vocht om eruit te komen, maar het was zinloos. Na een paar vermoeiende minuten besloot hij te doen wat in deze omstandigheden het beste was: hij liet zich meevoeren.

Hoelang hij in het water gelegen had, wist hij niet, maar toen hij nogmaals een poging deed om uit de stroming te komen, zag hij plotseling het silhouet van een boom. Een boom... Dat betekende dat de stroming hem naar de oever gevoerd had! Dit was zijn kans. Hij wist dat de sterke stroming vroeg of laat weer zou ombuigen en dat hij dan weer meegesleept zou worden naar het midden van de rivier. Met alle kracht die in hem was sloeg hij de armen uit. Niet ver van hem verwijderd was een klein eilandje. Bij het licht van de maan kon hij zien, dat de stroming voor het eilandje langs ging. Hij vocht en vocht... Hij begon zich juist af te vragen of hij er ooit in zou slagen uit de stroming te komen, toen hij iets in zijn gezicht voelde... Een tak! Hij greep zich vast en probeerde te gaan staan. Hij werd bijna omver getrokken. Voetje voor voetje schoof hij verder. Het water ruiste en borrelde tussen de struiken door. Na een paar minuten, die een eeuwigheid schenen, werd de grond onder zijn voeten vaster. Niet veel later liet hij zich uitgeput op het eilandje vallen. Hij hijgde van inspanning en